

VIROLET

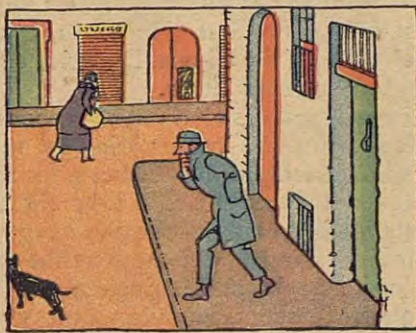
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET Número extraordinari

ESTRANYA AVENTURA

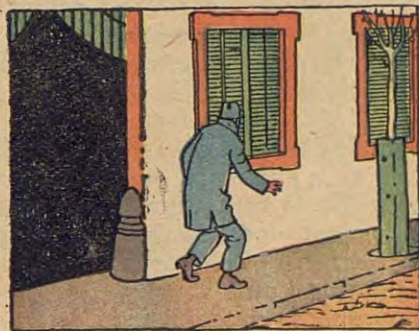
per APA

El jorn de Nadal, és jorn d'alegria. No pas per tot, però. A casa l'Indaleci Nolabilla, no hi regna pas la joia de la diada; ans el contrari. Els fills no es cansen de demanar pollastre i el pobre pare no té ni per portar-los pa.

Vivament amargat, amb la desesperació pintada en el rostre i la pena llatzerant-li el cor, l'infeliç Indaleci, decideix sortir, desafiant el fret del matí d'hivern. Camina a la ventura, amb el cap buit i els passos d'autómata.

En passar davant de l'entressol d'una torre, sent una cridòria terrible. Instintivament, es detura a escoltar. Mes, aviat, no són pas els crits ço que més l'interessa. Als seus narius arriba una oloreta exquisida de pollastre rostit.

Els nens de la casa, tan mal criats com escandalosos, demanen a grans crits el volàtil que està fent la sup-sup dins de la greixonera. Atabalada per la irresistible cridòria, la cuinera simula una indignació exagerada i els diu molt seriosa.

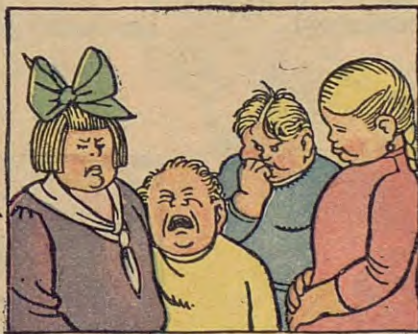
Si m'amoïneu massa, donaré el pollastre a un home molt mal carat que ronda per aquí fora i s'emporta el menjar dels nens dolents. — Però, ni així, la cridòria minva. La cuinera agafa la fumejant greixonera, obre la finestra i el treu a fora.

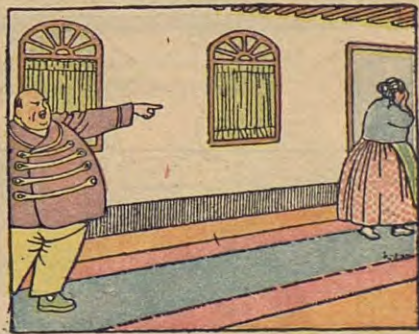
— Teniu, home mal carat — exclama — Com que els nens de casa no volen creure, ja podeu endur-vos el pollastre. Us el regalo. — En Nolabilla dubta un moment... només que un moment. Després agafa la fumejant greixonera, murmura unes...

moltes gràcies, i se'n va cap a casaseva on la inesperada visió del pare amb un pollastre, rostit i tot, és acollida amb l'alegria que és de suposar. Hom balla riu i canta, celebrant l'inesperat esdeveniment. Visca Nadal!

En canvi, a casa dels nens mal criats tot són laments i ploralles. Els nens que creien pura fantasia les paraules amenaçadores de la serventa, han quedat amb un pam de nas en veure desaparèixer el pollastre tan cobejat.

Però la més sorpresa és la cuinera. No n'hi ha prou amb el surt de notar que li fuig de les mans la greixonera amb el seu contingut... El senyoret n'hi dona un de més gros en senyalar-li, amb gest irat, la porta de sortida.

ALS NOSTRES LLEGIDORS

No han sigut pas mai els homes que dibuixen i escriuen el VIROLET amics de fer-s'hi veure; varen començar la seva tasca amb el nobilíssim afany d'oferir a la joventut catalana el periòdic il·lustrat substitutiu de l'auca clàssica, donant a l'auca aquell sentit d'art, de bon gust i de moral, que sovint l'auca no tenia.

En el VIROLET s'hi ha recollit l'obra dels millors dels nostres dibuixants i dels escriptors més preparats per a l'obra educadora de l'infant, malmesa moltes vegades per l'influència poc recomanable de l'art mut que tantes devocions encara té. No cal anomenar els amics nostres que han enriquit aquestes planes: des del vell mestre Apel·les Mestres fins als més novells dels dibuxants actuals, passant per la gràcia pessigol·laire del mestre Cornet i la intenció fibladora del mestre Junceda. Així mateix hi heu vist la prosa meravellosament cisellada d'En Joaquim Ruyra, el romanticisme delicat i tendre d'En Folch i Torres, la prosa cantelluda i violada d'En Clovis Eimeric, l'elegància esquisida d'En Carner i d'En Soldevila i d'En Martínez Ferrando i de tants altres.

De la presentació, parlen per nosaltres els elements que hem anat aplegant en nostres tallers i que de dia en dia milloren, no veient-se ja llunyà l'instant joïós de la perfecció més propera a l'ideal. Cap altra publicació, no ja catalana, sinó castellana, ha arribat a fer tant, en tan poc temps i per tan poc preu. Be és veritat que vosaltres, amics del VIROLET heu sigut constants i que de dia en dia ens heu cercat noves amistats, que, grat sia a Déu, es multipliquen cada vegada més.

En oferir-vos avui aquest número extraordinari, hem sentit com una mena de desig de parlar íntimament amb vosaltres, de dir-vos que no minven els nostres entusiasmes, ans al contrari, que l'auca moderna, la rondalla nova, la novel·leta interessant, seguiran fent vostra delícia, com un ensinistrador amable de la joventut, preparant-la per què el dia de demà sigueu tots uns homes de profit, car d'una infantesa clara, alegre i serena, en pervindrà una humanitat més noble i més perfecta.

Rebeu, doncs, el VIROLET d'avui com una promesa de millorament i progrés; com una fermaça de que no hem d'escatimar els mitjans per assolir la major popularitat possible i com una mostra de franc agraïment per l'ajut constant que de vosaltres hem vingut rebent.

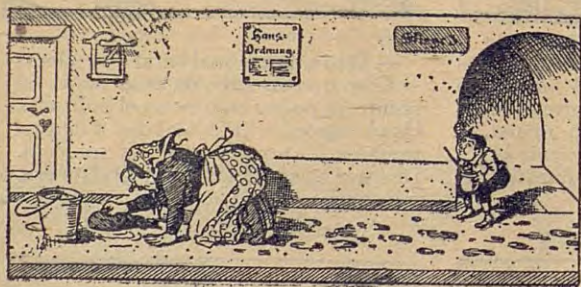
VIROLET

per manament seu

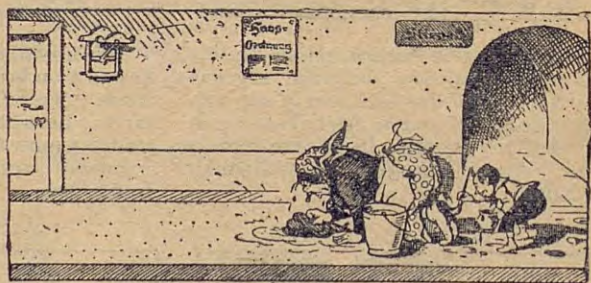
GRANOIA, Secretari

LA HISTORIETA A L'ESTRANGER

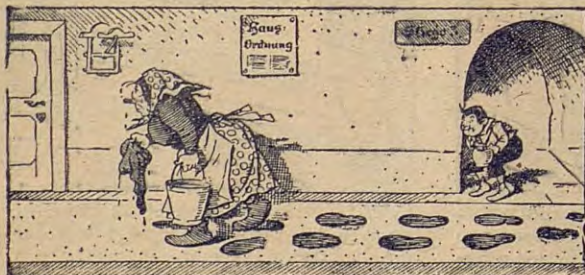
FEINA PERDUDA

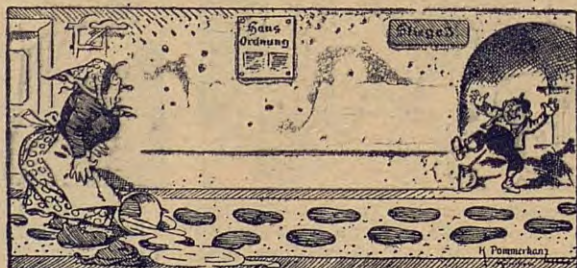
El vailet és un trapella
i pensa quina en farà.

Li pinta les sabates, i ella
no se'n pot pas adonà.

Acabada ja la feina
s'entorna per descansà.

Mes, girant-se, se n'adona
que ha treballat en va.

La censurable facècia d'en Pasqual

per VINYALS

Com que la vida és tan cara
i escasseja el personal,
la mare mana a en Pasqual
que porti el dinà al seu pare.

Pren el Tom per companyia
i tot saltant i corrent,
fan via cap al torrent
no molt lluny de la masia.

Pesa força el cistelló,
el minyó la calor sent
i en traspassar el torrent
creu que reposà és milló.

Senti la flaire del menjar
i encara que amb gran recança,
com que era prima la panxa,
el dimoni el va temptar.

I la ma féu tants viatges
dins de l'olla fumejant,
que el nostre petit infant
sols el suc deixà pels altres.

Cuan la facècia finí,
de plorar li venen ganes
i amb el Tom entre les cames
torna a reprendre el camí.

Per fi arriba a aquell indret
on el seu pare està esperant.
Aquest diu: Has trigat bastant;
com que sempre vas distretl.
Dient això s'assentà,
del cistelló l'olla treia

més si tansols un tall veia
per dũ a la boca i menjà.
I amb cara de pomes agres,
a en Pascual preguntà:
— Com és que sols suc hi ha
i han fugit totes les magres?

— Veureu pare... Es que he caigut
i s'han escampat el talls
i després de molts treballs,
sols he pogut colli el suc.

LA DONA QUE US MENAVA LA CONTRARIA

Dibuixos d'En CORNET

per En JOSEP CARNER

NA vegada era un pagès que la ballava una mica prima, però, tot i ballar-la prima, encara se li va acudir de casar-se. I es va casar amb la pagesa més malcarada d'aquella rodalia. Perquè pensava: — Una dona festosa és un

entrebanc; però una dona rondinaire i esquerpa, a cada rebuf que engega, es posa a dar unes estricades més fortes en la feina que fa. I això és el que convé en una casa pagesa.

Però tanmateix la Cinta n'era un gra massa de malcarada. Sobretot, us menava sempre la contrària. El seu home, en Magí, li deia: — Noia, avui el cor em diu de menjar bunyols de bacallà, d'aquells, tan rossets que tu fas, que tenen mil gustos. — I ella aquell vespre me li donava truita amb ceba; i més que mai li dava truita amb ceba quan ella, abans que ell no li parlés de res, ja havia pensat de fer-li bunyols de bacallà. Es clar que ell hauria pogut, cada cop que volia que ella fes una cosa, demanar-li la cosa contrària, i així tot hauria anat com una seda, perquè ella, pensant-se d'ésser revessa, hauria estat manyaga. Però el Magí deia que els homes han de tenir punt a fer llur voluntat, i que l'han de dir amb tots els ets i uts, de manera que es vegi que si ells no fan llur voluntat, no en tenen pas cap culpa.

Un dia l'home, ve't aquí que diu a la dona: — Pubilla, no anessis pas al cirerer d'arbós que hi ha al tirany de la font del Llargandaix, perquè avui, tot anant a plegar boscalls, m'he adonat que al peu del cirerer d'arbós hi ha un clot que t'engoleix una persona nada sense com va ni com costa.

La dona va remugar una cosa o altra; i tot seguit que ell se'n va haver anat a l'hort, a veure com pintaven les cols, ella que sí que se'n va anar a menjar cireretes d'arbós. Però filletes, quan en va voler abastar una d'una mica encimbellada, ella que rellesca, i Cinta m'has dit, Cinta m'has dit, mai més ningú no la va tornar a sentir com tocava l'ase.

En Magí va arribar a casa, i va trobar que el més calent era l'aiguera. Però es va ajustar un soparet: amb butifarra,

formatge i un vinet que semblava tot innocent, però que si no hi anaveu amb compte us eixerivia massa i tot. Després, va dormir com un rei. Al cap de tres dies de viure tranquil i d'engreixar-se, se li va acudir: — Vols-t'hi jugar que aquella ha caigut al clot del cirerer d'arbós?

Ell que agafa un munt de cordes que tenia a l'eixida, i cap el bosc s'ha dit.

Quan va ésser en aquell indret del tirany de la font del Llargandaix, en Magí va fer: — Per si la Cinta fos aquí sota, deixa'm tenir encara una mica d'esplai. — I es va asseure damunt el cordam, i abans de fer res, es va fumar un parell de cigarretes. Dèsprés, tot fent un sospir, va començar a amollar corda i més corda, i el clot no s'acabava mai. Veient que, mal que la donés tota, no tocava fons, en Magí va començar d'isar-la amb ganes d'enllestir. Quan va saltar enlaire l'últim tros de corda, l'home va reparar que al capda-

vall de tot de la trena d'espart s'hi agafava un dimoniet negre, que semblava tot esfereït. En Magí estava per tirar-lo altra vegada al clot, d'una forta sacsada de corda, quan el dimoniet li va dir tot espervat:

— Ai Magí! no em tiressis pas daltabaix, que a l'infern hi ha caigut una dona que no ens deixa viure. Ens mena tant la contrària, que tots tenim un cap con uns tres quartans. Per tot arreu hi ha corredisses.

— Què em daràs si et deixo aquí a la segura?

— Tres ases carregats d'or i tres ases carregats d'argent. Mira; jo em ficaré al nas de la filla del rei, i ella caurà malalta, i els metges de tot el món no la sabran pas guarir. Aleshores hi aniràs tu i li faràs pendre un got d'aigua, i aleshores ella farà un esternut, i el rei, que no hi veurà de cap ull, et darà tres ases carregats d'or i tres ases carregats d'argent.

— Ja hi firmo, — va dir en Magí. — Endavant, company.

El dimoniet, tot fent camí, va acabar d'explicar-li el com i el què, i quina mena de casaca i quina mena de perruca s'havia de posar, i li va ensenyar un llatinòrum i tot. — No t'encaparris perquè no saps d'escriure: si calgués, fes quatre gargots, que tinc un amic apotecari que diu que mai no ha entès la lletra de cap metge que es respecti.

En Magí es va estar quinze dies a l'hostal, i a la ciutat tothom parlava del mal que tenia la filla del rei, que cap metge no la hi sabia guarir. — Quina llàstima; una princesa que era un pom de flors, que quan la miraveu us quedaveu tan embadalits, que no us tornava el coneixement fins que del glop de saliva, us ennuegaveu. — Ara, son pare, el Senyor Rei, ha dit que metge que no la guarirà, cap per terra anirà. — Avui han escapçat quinze metges d'un rengle, a trenc d'auca. — Diu que la princesa està que us nua el cor, i que avui o demà es morirà com un ocellet.

— Ara és la meva, — va fer en Magí, — cal que em posi casaca i perruca, i que assagi bé aquell llatinòrum que diu: *Aqua fontis per omnia secula seculorum*.

I aquell mateix dia va anar al palau del Rei, i el Rei li va dir tot seguit: — Si guaríssiu la meua filla, us donaria tres ases carregats d'or i tres ases carregats d'argent; i si encara la féssiu pitjorar, el cap a terra, com Ramon que em dic. — Però en Magí va dir-li amb una mena d'urc el seu llatíndrum, i el Rei es va quedar tot esverat i tot ple d'esperança.

Tot va anar d'allò més bé: la princesa, que ja semblava un fideu i estava amb els ulls aclucats com si tingués ganes de deixar-ho córrer, va beure d'esma el got d'aigua; i tot seguit va fer un esternut com una casa, i el dimoniet, sortint-li del nas, es va plantificar damunt una berruga que tenia en Magí a la part del bescoll. Van ajustar els ases, per comanda del Rei que ballava d'alegria, i en Magí i el seu company se'n van anar com tap i carabassa. — Ara — va dir el dimoniet a en Magí, — ja tothom farà cabal de tu, i podràs menar vida regalada, i amb tant de diner com tens, encara te'n vindrà a trompons. Però tot el teu diner es tornaria sutge, i jo et ventaria una llisada que et deixaria borni i geperut, si tu volguessis anar a guarir una altra princesa de més amunt que vull que mori fins el final. — Poc hi aniré, — va fer en Magí, — ja no em moc de caseta. Oh, i que la primera cosa que farà serà manar que tapin aquell clot perquè mai més no hi pugui entrar ni sortir ningú.

Però quan va caure malalta la princesa de més amunt, — i cada dia es decaïa més i més, — algú va dir al Rei, son pare: — Al reialme d'aquí al costat hi havia un pagès que es deia Magí, que en sabia un niu de guarir princeses. N'havia guarides deu o dotze. (En aquell reialme, la gent sempre volia fer veure que sabia més que no hi havia). — Porteu-me'l de seguida, — va fer el Rei, — i si guareix la meua filla, li faré dar sis ases carregats d'or i sis ases carregats d'argent. — Oh, és que fan córrer que ha plegat el ram. — Aneu-hi set o vuit, i pesqueu-me'l mentre dormi i ensaueu-me'l i fiquen-me'l a la presó; i si no em guareix la pubilla li anirà el cap a terra l'endemà. Ve l'hi aquí. —

I com el Rei havia manat, van saltar dins la cambra d'en Magí mentre ell dormia, i el van ficar dins un sac, i a la presó de dret. Quan van ésser a la presó, el van desensacar i li van dir les voluntats del Rei. Com que ja era de nit, el van deixar a la presó, i allí el pobre home vinga rumiar perquè ni el Rei ni li fes tallar el cap ni el dimoniet no li fes fonedissa la moneda i l'atrotinés per tota la vida.

L'endemà matí, un escamot de soldats i un home tot vestit de vermell, amb una barba que li queia fins el genoll, i amb una destrat acabada d'esmolat, van emmenar-se'l a la porta de la cambra de la princesa, i li van dir que si no guaria tot seguit la filla del Rei, en sortir ell de la cambra li cauaria el cap, bell punt li sobreexís del marc de la porta.

En Magí, però, quan es va trobar tot sol amb la princesa, que, pobreta, prima que estava i obrint només un ull, l'hauríeu presa per una agulla saquera, va dir a cuita corrents: — Barrufet, Barrufet, poc vinc a guarir la princesa; ei, no prenguessis pas un determini sobtat. Vinc com amic a fer-te saber... ai, ajudeu-me, Verge Santíssima!

— Calla, — va dir en Barrufet, bo i traient el nas sota el nas de la princesa; — calla, que aquests renecs ens escalden la pell, a nosaltres. Digueu què passa i no t'entretenguis.

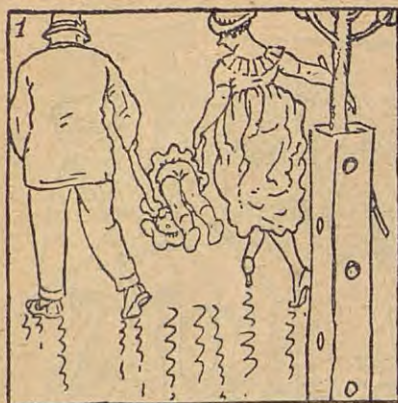
— Es que les cames em fan figa... Saps la Cinta, aquella dona que havia caigut al clot? S'ha escapat, i ara vé corrents cap qui.

— Hiiiiii — va fer el dimoniet amb un xiscle de ratapinyada, i es va escapar xemeneia amunt.

I a la porta n'hi ha un fus
i acabat, amén Jesús.

JOSEP CARNER

La Carlota de petita ja era molt entremaliada. Quan sortia a passeig amb els seus pares era rar que no fes alguna dolenteria.

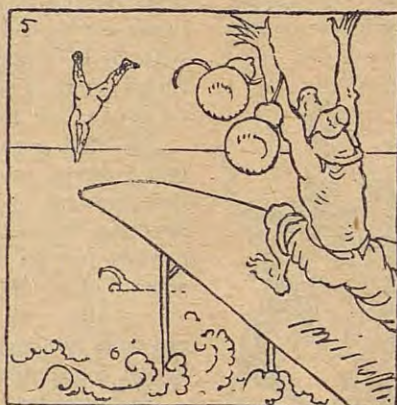
Un dia que havia plogut molt, va començar a xipollejar en una bassa i va posar-se perduda, esquitxada de fang de cap a peus.

Era a l'estiu i els seus pares varen pensar que per netejar-la no hi hauria cosa millor que portar-la a pendre un bany.

Un cop als Orientals, la terrible noietta, menyspreuant l'ajuda de banyer i carabasses (i a fe que nedava com un plom)...

... va córrer cap a la palanca i es llençà de cap a mar, amb el consegüent esclai del públic en general i del banyista en particular.

La fama de la Carlota havia arribat fins l'oida dels peixos, així és que quan la va veure un calamars que passava per allà la vora...

Patrick, sou un embuster!

Era durant la darrera guerra; entenem-nos: la darrera guerra vol dir la darrera que hi hagut; no pas la darrera que hi ha d'haver. Quasi tots us en recordareu; començà l'any 14, és a dir, el 1914, i acabà, segons diuen, l'any 18, o sigui el 1918. Entremig fou el que pròpiament se'n diu la guerra, i amb tota propietat se'n pot dir la guerra. Ara ja sabreu del que parlo, potser.

Així, començo:

Al nord del nord de França, tant al nord que ja era dintre Bèlgica, les tropes britàniques, a l'Yser, aguantaven el cop enmig d'un fangueig de mil dimonis. Com que el veïnatge els ho portà, amb tot i la diferència de caràcter, es feren amics, germans diríem millor, Tommy, un anglès ros, amb la pipa als llavis — tots el recordareu, — i Patrick, un irlandès bru, afaitat, la pipa a la boca — no en coneixeu d'altre.

Eren molt amics, tant, que fins havien arribat a partir-se el tabac. Amb tot, l'anglès reprotxava al seu amic una certa negligència en el culte de la exactitud. Cada cop que l'anglès disparava, com que tenia molt bon pols, feria un adversari. L'irlandès, en canvi, o bé tenia una busca a l'ull, o bé un mosquit el pessigava en el moment de disparar; el cas és que cada cop que ho feia afirmava amb gran convicció que a aquestes causes, i d'altres, era degut el que la seva bala no travessés més de tres homes a la vegada.

Aquestes afirmacions, naturalment, excitaven els nirvis de Tommy, el qual, per posar les coses al seu lloc no podia pas anar a comprovar-les. Això feia que Tommy — i en això es contradeia en el seu prurit d'exactitud — qualificés de mentider el seu amic i que estengués aquest qualificatiu a tota la nació irlandesa.

Aquesta era la única lluita entre els dos amics, i la dèria de Tommy era fer quedar mentider a Patrick. Com, però, que no es poden confirmar les afirmacions d'aquest, Tommy estava convençut que no eren veritat (i Patrick segurament que també).

Una nit, però, arribà, com sempre, el moment de les comprovacions. El cel semblava un castell de focs artificials i els dos amics contemplaven l'espectacle, en mig del terrabastall de detonacions eixordadores, quan Patrick sentí un viu dolor al peu.

— Ja hi som! — cridà en irlandès al seu company.

— Què? — preguntà aquest en anglès.

— Que ja hi som!; que estic ferit!

— Patrick, sou un embuster.

— Us asseguro que estic ferit.

— On?

— A l'Yser!

— Què dieu?

— Que m'han ferit a la batalla de l'Yser!

— Bé però, on la teniu la ferida?

— Ah!, al peu.

— A veure-la?

— Mira-la.

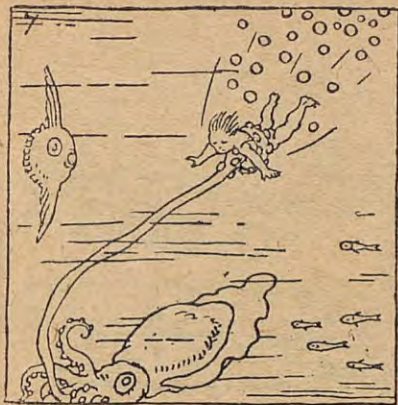
Com que era negra nit i solament els ràpids esclats dels obusos la il·luminaven, Tommy hagué de creure el seu company baix paraula i dient-li:

— No m'enredis, eh? — Se'l carregà a coll-i-bè, i per entre el fang, les trinxeres, els reflectors, les detonacions, la pluja de ferro, plom i foc i altres joguines, començà de portar-lo cap a l'ambulància.

Més de quatre cops s'arrepentí d'haver estat tan taujà. El cor li deia que era víctima d'una enredada, però com que era bon noi, seguia el camí cercant la resposta enginyosa que caldria fer a Patrick quan aquest esclatés la rialla.

Amb tot, potser sí que era veritat! Si no estava ferit, perquè es feia portar a l'ambulància? Per fer-se castigar? Evidentment, era ben possible que un cop a la vida hagués dit veritat. Aleshores el portà amb més cura. El soroll de la batalla no deixava sentir les queixes del pobre Patrick, i com que per parlar haurien hagut de cridar, tots dos callaven i el que procurava Tommy era arribar ben aviat, perquè Patrick pesava.

Arribà, per fi, a l'ambulància. Tota era plena de ferits

... va tenir l'acudit d'agafar-la i emportar-se-la al fons de la mar perquè els peixos grossos es fessin un tip de riure.

De moment tot va anar com una seda. La noia tenia aquella mena de respecte que un experimenta davant de persones poc conegudes.

Però, nois, aviat va descarar-se. Feia llengotes als més respectables bacallans, pessigolles als lluços més representatius...

... a les mareperles els posava estaques perquè no poguessin tancar-se i després de fer-los mofa els robava les perles...!!!

Per tal de veure si els tindria un xic de por, varen fer venir peixots feréstecs, tiburons, peix-espases, peix-serres, peix-martells, peix estenalles...

Endebades! A l'últim, com que tot-hom n'estava fins el cap d'amunt, el calamars va agafar-la d'una revolada i va tornar-la en terra. I els pares, que es figuraven que la Carlota era «bona en el fons» varen tenir una desil·lusió.

que gemegaven. Els metges no s'hiveien de feina i les enfermeres semblaven volar d'un llit a l'altre.

Suat, rebotat, arribà Tommy amb la seva càrrega i, veient un llit desocupat hi tirà el seu amic; es tregué el mocador i s'eixugava la suor, oblidades totes les frases enginyoses preparades per contestar els sarcasmes de Patrick, quan sentí una veu indignada que cridava:

— Què em porteu aquí! Que no veieu que no té cap?

— L'embuster! — s'exclamà el pobre Tommy enredat. Mai més no el creurà! I ell que m'havia jurat i perjurat que era el peul!

P. S. NOMEN

Les gestes de les nenes

(Per a cantar amb accionats)

Quan una nena és bona nena
el seu treball no veu la fi,
quan una nena és bona nena,
rosa, clavell i gessamí.

Així rentem nostra robeta
en un cubell o en tupí;
així rentem nostra robeta,
fent sabonera sobre el lli.

Així planxem la roba neta
sobre una post que hi ha al jardí;
així planxem la roba neta
perquè planxada fa més fi.

Així escorbem a casa nostra
a primer' hora del matí;
així escorbem a casa nostra
tanta de pols que fa el tossí.

Així adobem nostres sabates
amb el botó que hi cal cosí;

així adobem nostres sabates
perquè no ens caiguin pel camí.

Així rentem nostres manetes
enfigassades del llami;
així rentem nostres manetes
i esquitxarem el gat així.

Així ens passem una pinteta
que fa els cabells descompartí;
així ens passem una pinteta
per ser gentils i presumí.

Així sortim cap a l'escola
— a la treneta un llaç carmí; —
així sortim cap a l'escola
en parelletes sense fi.

Així tornem a casa nostra,
fent ballarugues a desdí;
així tornem a casa nostra
perquè la mare ens baixa a obri.

JOSEP CARNER

A la mainada catalana

VIROLET

Sardana

E. TOLDRA

Alegrement

PIANO

The musical score is written for piano in 2/4 time, featuring a key signature of two sharps (F# and C#). It consists of six systems of music, each with a treble and bass staff. The tempo is marked 'Alegrement' (Allegretto). The score includes various dynamics: *f* (forte), *mf* (mezzo-forte), *p* (piano), and *sf* (sforzando). A crescendo is marked 'creix.' in the sixth system. The piece begins with a piano introduction marked 'PIANO' and *f*. The melody is primarily in the treble staff, while the bass staff provides harmonic support with chords and moving lines. The score concludes with a final cadence in the sixth system.

ff *p* *f* *p* *f* *sf* *p* *mf* *mf* *sf* *p* *ff* *p* *Final*

creix.

Als llargs || Als curts || Final

EL PRINCEP BLANC

PER JOSEP MARIA FOLCH I TORRES AMB DIBUI:
XOS DE JOAN G-JUNCEDA

(Continuació)

— Oh, quina manera feu de preguntar!
No doneu ni lleure per a rumiar!

— Perdoneu, princesa, si us he agraviada.

— No digueu això... Si estic encantada!

— Es clar, bé podia haver-ho previst:

No sabeu qui sóc ni mai m'hàveu vist,

i, dut per l'afany que mon cor omplia,

vinc sens altre dret que ma gosadia.

Però ja m'allunyo; puix vostre posat

per ma desventura, diu vostre desgrat.

— Mon posat? Oh, príncep! sigau més benigne

i del meu posat no en vulgueu fer signe

d'enuig, que no el sento de veure-us aquí.

Ans bé jo us diria, si això es podés di,

que en sóc molt contenta i quasi commosa.

Oh, no esdevé gaire que em diguin formosa!

Per primer cop sento aquest compliment

i, és clar, fa una cosa...

El preceptor, en veure que la cosa anava prenent massa volada, va intentar destorbar-los llegint en veu alta, tal com si no es recordés de que els prínceps fossin allí, un tros dels seus versos del llibre de l'Eneida.

Això va tenir la virtut de despertar a la gentil parella dels seus somnis i fer-los tocar un xic més de peus a terra. Amb tot, l'empenta dels versos era ja donada així que en adonar-se de que el preceptor era allí, Bellamor digué:

— Ai, Déu meu! Ja havia oblidat que hi fos! Ara sí que el trobo massa rigorós.

I dirigint-se al príncep, li preguntà dient:

— Es mon senyor mestre; però resteu, vós.

— Que resti! Oh, paraula gentil, infantina — respongué el príncep. — Que us fa més preciosa! Posadet de nina.

Poncella bonica, que amb el vostre encís,

sento el cor que em vola damunt

[d'un somris.

— Ai, Déu meu! Que bella és la

[vostra parla!

Jo no em lassaria pas mai d'escol-

[tar-la.

El preceptor, en veure la distracció en què havien tornat a caure els prínceps, i que el carro tornava a anar pel pedregal, reprengué de nou en veu alta la lectura de l'Eneida:

— «De Troia albirava el murs ge-
[gantins.»

Mes, el príncep ni el va sentir, i continuà, seguint-li el consonant:

— Sou al mirador, tots els bells ma-
[tins?

— Això segons quins — respongué Bellamor. — Mercès per la vostra gentilesa.

Que Déu vos guard, príncep.

— Déu vos guard, princesa.

I amb l'intenció de que acabés aquí la conversa, el preceptor es va deixar estar de la seva Eneida, i va acostar-se al príncep oferint-li els seus bons oficis per a presentar-lo al senyor rei. El príncep es va excusar com pogué, dient que venia sense seguici ni presents, car havia sortit del seu reialme gairebé d'incògnit, i sense que ni la seva mare, la reina, n'hagués rebut esment.

La princesa, que era orfe de mare, en sentir que el príncep en tenia encara, en restà tota contenta, mes aquest hagué de dir-li que la reina, sa mare, era ben diferenta del senyor rei, el pare de Bellamor, a qui tot el poble estimava per ses bondats i esperit justicier.

— La meua mare — digué — enviduà ja fa anys, i avesada a portar les llengües de l'Estat, és terrible i és admirable. Tant per mí com per als meus súbdits sempre ha estat més reina que no pas mare. Sota son esguard tremolen els més braus guerrers. I el poble no l'estima — afegí mostrant un greu sentiment. — El cor em fa mal de dir-ho; però, és lo cert que no hi ha vassall que no senti per la seva reina l'odi més pregon i un gran afany de venjança. A tothora la vida dels seus súbdits és amenaçada i cada dia paguen amb la mort els malaurats que són suposats enemics d'ella. De tenir una mare així, no em tindreu en menys estima, bella princesa?

— Ben al contrari — respongué Bellamor. — Cada dia, en mes oracions, demanaré al cel per vós i per ella.

El príncep li va regreïar, i prengué comiat de Bellamor besant-li la mà amb respecte; i deixant allí el seu cor a canvi del de la princesa que se n'enduia.

— L'heu vist? L'heu sentit? — digué així que el príncep hagué sortit al seu preceptor.

— Ni l'he vist ni l'he sentit — li va respondre aquest. — El preceptor no ha vist res del que ha passat aquí.

I els dos restaren bona estona a la barana del mirador veient galopar el cavall sobre el qual el príncep blanc se n'emportava l'amor de la bella princesa.

Déu sap el temps que haurien restat així a no ésser l'entrada del patge Faneló que, tot content de recordar-se de ço que el preceptor una hora abans li havia dit, venia a comunicar-ho.

El preceptor invità a la princesa a donar la lliçó; però ni l'un ni l'altra tenien el cap per tal cosa, i tota l'hora va passar en un llarg comentari de la grata escena ocorreguda moments abans.

II

L'encantament

Es l'hora d'audiència de la reina de l'Estat veí. La dura marastra del seu poble despatxamentrestant amb

el seu primer ministre, voltada de la Cort i guardada per soldats i patges. La reina, asseguda en el tron, es mostra recelosa de tots; mes res ablaneix son cor de roca, més fet per una hiena que per una reina. El primer ministre li despatxa mentres tant una groixuda cartera plena de paperam.

— Tot són sol·licituds? — diu la reina.
— Sí, majestat — respon el ministre.
— Doncs passeu-ne algunes perquè ja es va fent massa pesada la lectura.

— Aquí una vídua — diu el ministre — que demana perdó de tributs.

— Poca cosa costa el demanar — respon la reina.

— Té sis fills, infants encara — insisteix el ministre — i el pare va morir en el vostre servei.

— Tots diuen lo mateix — afegeix la reina impacientantse. — A un altre afer.

I el ministre, presentant-li una altra sol·licitud, digué:

— Es d'un vassall que demana...

— A un altre, a un altre — interromp la reina, neguitosa.

— La muller d'un dels presos de l'agafada d'ahir, que demana la llibertat del seu home — fa de nou el ministre, presentant una altra sol·licitud.

— Prou n'hi ha — diu secament la reina.

— Encara resten tots aquests — repren el ministre mostrant-li un gran feix de papers.

— He dit que prou n'hi ha — afegí la reina decididament; i dirigint-se al capità de la guàrdia, li diu:

— Ara, vós: Haveu pogut sorprendre tots els compromesos en el complot?

— Tots han sigut empresonats — respon el capità.

— Està provat que tots conspiraven contra la meua persona?

— Provat, no — respon el capità — però és lo mateix. Res costarà de provar-ho. Be cal que paguin la feina que ens han donat.

— La feina que us han donat? — preguntà la reina.

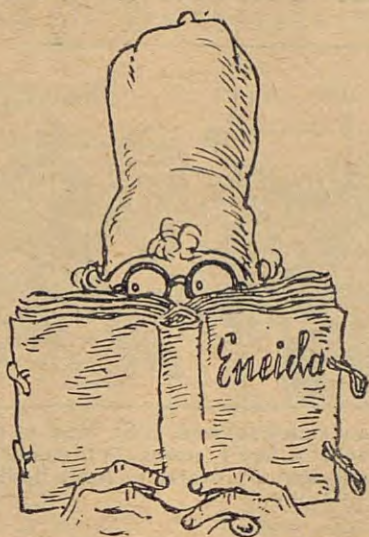
— Certament, majestat. Ja creïem no poder portar-los fins a les presons. El poble, amotinat, volia llibertar-los, i ha calgut lluitar braç a braç. Però havem pogut agafar el cap de moti; vull dir el que més cridava demanant la llibertat dels presos, dient que eren innocents. Aquest podrà servir d'escarment als altres.

— Aquest, a mort també; — afegí la reina — perquè el dia que vegin que ja no en penja cap de la forca, es creurien els més forts.

— Serà fet com maneu.

Enaquells moments, el príncep, radiant d'alegria, s'acostà al tron de sa mare, la reina, content de trobar-la encara allí.

— Temia haver trigat massa i que no fossiu ja amb les vostres dames — li digué. Mes, sa mare, en adonar-se de la seva alegria el va interrompre.

— Diria que el teu rostre resplendeix d'alegria. Has tingut bona sort en la càrcera?

— Millor que això, mare.

— Millor que això? I com ho dius? Talment la teua veu tremola.

— Us voldria parlar... — féu el príncep.

— Què cosa et passa doncs?

— Sabeu bé prou que pel meu blanc cavall les muntanyes s'aplanen i els llargs camins s'escursen. Així, sense adonar-me'n, hem travessat la ratlla termenera del nostre reialme i hem fet camí per un bell país on tot respira pau i amor i joia, fins el peu mateix d'un palau sense forca, ni marlets, ni altes muralles.

— No en diguis palau — interrompé sa mare.

— Un palau és, però és d'un rei a qui els vassalls estimen com si pare els hi fos.

— I vers on és aquest palau de somni? — preguntà la reina amb certa sorna.

— Ben cert que ho és de somni, mare!... Es vers llevant. Passava jo pel peu del mur d'aqueix palau verger, quan tot d'un cop ha estat com si una llum em cegués. No sabeu, mare, quan un estel més resplendent que els altres ens atrau el mirar? Doncs ha sigut així mateix. He alçat els ulls per veure el bell estel que pressentia, quan veig caure davant mateix del meu cavall una pinteta d'or.

— Una pinteta d'or? — li preguntà la mare severa i disgustada. — I l'has cullida acàs?

— Certament que l'he cullida — li féu el príncep amb serena sinceritat.

— Caut infant! Que no veus que és aquest el fer de totes les noies finestreres?

— Voleu dir que ho hauria fet a posta?

— Es clar que és això ço que vull dir.

— Oh, no. Això no, mare! — féu el príncep trastornat de la desconfiança despreciativa de sa mare. — No és pas d'aqueixes la formosa princesa que us vull dir.

— Com totes deu ésser — insistí la mare. — I no serà certament aquesta d'un reialme pobre la que pugui convenir a la grandesa vostra.

— Deixeu-me dir abans... — respongué el príncep.

— No cal que us esforceu: Es l'història de sempre, apresada en aqueixa llei de rondalles enginyoses que els trobadors

van escampant arreu. El galan cull la pinteta incautament i la porta a la donzella, i, en re-graciar-lo ella, passa que el galan resta encisat de les seves gràcies. I és així sempre. No ha sigut així també com t'ha passat?

— Sí; però... Si la veiessiu, mare! Es formosa com les flors al bell matí; i és gentil i és bonica que deixa la recança de no tenir més cor per a més estimar-la.

(Continuarà)

La cacera de l'ós

per CASTANYS

"L'eco de Gratallops" portava amb lletres grosses que pels afores del poble voltava un ós que constituïa un perill pels pacífics gratallopecs.

En la penya d'amics del café, el Sr. Magí va prometre solemnement que l'endemà sortiria equipat per matar la fera i retornar la tranquil·litat al poble, comproment-se a no tornar si no el caçava. Els amics provaren de fer-lo desdir, però tot fou en debades.

L'endemà al matí el Sr. Magí, va sortir amb més fums que un tartari d'opereta.

Va trescar pels valls i serralades, va atravesar camps i va escalar cims sense reposar, però, amb gran desconhort, enlloc trobà rastre de l'ós. Ja començava a dubtar de la certesa de la notícia.

De repent a la vora d'uns pins, observà, astorat, la presència de la fera que pasturava pacientment.

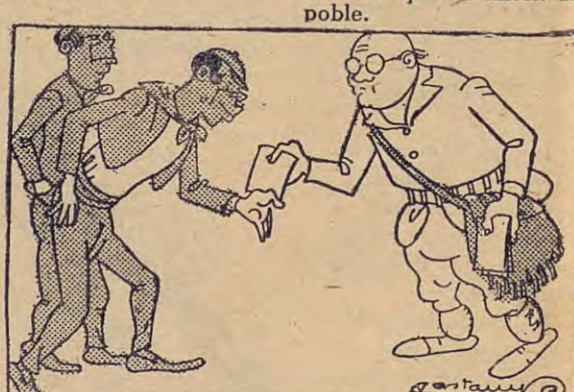
El senyor Magí, sense pensar-hi gens, va apuntar i el tret va sortir fent rodolar a l'ós deixant-lo estès de panxa enlaire.

El senyor Magí somreïa triomfant, pensant en la acollida que li farien al poble.

Però aquest món l'alegria dura poc. L'ós pertanyia a uns gitanos que acampaven en aquell indret, els quals, amenaçadors, i s'aproparen al Sr. Magí

Com a epíleg de tan bella gesta, no tingué altre remei que pagar l'ós al preu que li exigiren i ajornar l'homenatge dels "gratallopecs" per una sortida més afortunada.

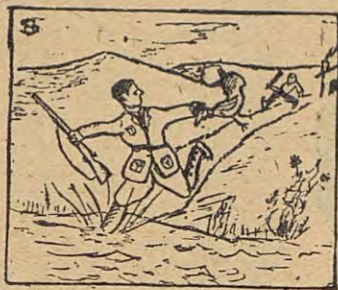
Gran concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 540 — TERESA CASTELLVI

Cada dia jo voldria
que divendres pogués ser
per llegir amb alegria
el simpàtic VIROLET.

N.º 541 — ALFONS SABAT

Es el meu esport favorit
l'anar a caçar de nit
prò com que sóc tan eixerit
algun cop m'he ben lluit.

N.º 542 — JOAN TORRENT

M'agrada veure jugar
d'entre els esports, el futbol
entrar al camp sense pagar
i aplaudir quan fan un gol.

N.º 543 — EUGENI FUSTER

M'agrada jugar al futbol
perquè un s'hi emociona
i com que jo m'hi distrec molt
jugo amb el Barcelona.

N.º 544 — TERESA ROVIRA

A mi m'agrada jugar
en coses ben divertides
saltar a corda i fer
vestits per totes les nines.

N.º 545 — PERE IGLESIAS

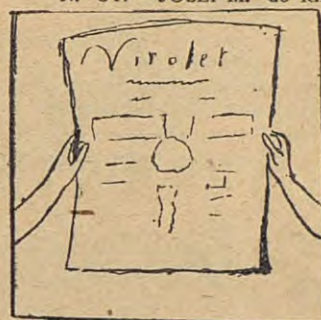
Com que sóc tan llaminera
i m'agrada tant la mel
em van dar una panadera
i tots em van pendre el pel.

N.º 546 — JOAN DURAN

A mi m'agrada caçar
per les selves Africanes
per a poder-hi matar
un parell de sargantanes.

N.º 547 — JOSEP M.ª de RIBOT

Jo passo el temps
alegre i distret
llegint les històries
del meu VIROLET.

N.º 548 — IGNASI ESQUIRAL

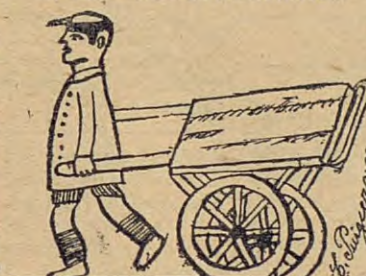
A mi m'agrada el ping-pong
perquè és un joc molt bonic
jugant amb els de San Pol
resulta molt divertit.

N.º 549 — JOAQUIM BATLLE

Jo vull ésser un capellà
igual que el senyor Corchera
i me'n vaig a estudiar
a la Universitat de Cervera.

N.º 550 — CARLES PUIGCERVER

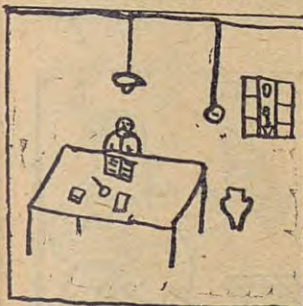
M'agrada ésser pintor
però el meu pare
em fa tirar el carretó.

N.º 551 — RAMON LLUCIA

Tant m'agrada contemplar
el cel, la lluna i les estrelles
que vull fer-me un aeroplà
perquè vull volar prop d'elles.

N.º 552 — JAUME MINISTRE

M'agrada molt estudiar
i ser el primer de la classe
prò també per enredar
m'emporto alguna castanya.

N.º 553 — JAUME ROCA

Jo m'estic en un poblet
que juguem molta pilota
i a mi no m'agrada gots
Prefereixo el VIROLET.

N.º 554 — NARCIS COSTA

El fer d'escolà
per mi és lo preferit
doncs un cop la missa han dit
el vi bo ets pots acabar.

N.º 555 — AMACEU ALISENT

A mi m'agrada el xanguet
i poder portar barret
i com que sóc bon català
m'agrada el disfrutar.

UN RETALLET DE CADA COSA

Un fabricant de patates a l'engròs i la seva muller són a un magatzem d'articles de música.

El dependent mostrant-los un violí:
— Ací tenen un violí antic; és un Stradivari.
— Oh! Nosaltres, gràcies a Déu, podem pagar-ne un de modern!...

TINC UNA PANERA

(Joc per a nois i noies)

Un dels jugadors comença dient:
— Tinc una panera.
El que està al seu costat li respon:
— Què hi has posat a dins?
El primer contesta:
— Una ametlla—o un altre objecte que comenci amb *a*.
El que està a la banda dreta del primer jugador diu al seu veí:
— Jo tinc una panera.
I com a contesta, dona el nom d'un objecte que comenci amb *b*.
El joc continua fins que s'han acabat totes les lletres de les beceroles.

EL DIBUIX REVELADOR

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

EL NOMBRE D'ESTRANGERS RESIDENTS A PARIS

El departament del Sena compta habitants 4.411.691, dels quals 2.906.472 corresponen a Par's. En aquesta xifra hi van compresos 620.865 estrangers, dels quals més de la meitat resideixen a París.
Heu's ací llur nombre per nacionalitats:
Italians, 113.574; Belgues, 96.457; Russos, 56.909; Suïssos, 53.571; Americans del Nord, 38.623; Espanyols, 37.334; Polonesos, 30.506; Romanesos, 19.407; Luxemburguesos, 13.412; Americans del Sud, 11.754.
Les altres nacionalitats són inferiors cada una a 10.000. Entre elles els alemanys són en nombre de 4.253.

COMBINACIÓ DIFÍCIL

El problema rau, en moure la mà dreta horitzontalment, descrivint una circumferència i a l'ensens, tenint el peu dret aixecat, descriure amb ell una altra circumferència però en sentit contrari de la primera. Aquesta combinació resulta difícilíssima; abans de donar una volta sencera, el peu empren el moviment, en el mateix sentit que la mà.

FEBLESES D'ALGUNS

GRANS HOMES

Enric III no podia estar sol en una habitació on hi hagués un gat.
El duc d'Epèrnon es desmaiava en veure una llebre.
Vladislau, rei de Polònia, s'espantava i fugia en veure pomes.
Erasmus no podia sentir olor de peix sense posar-se febrós.
Scafler, cèlebre metge italià, se li posava pell de gallina veient crèxems.
El canceller Bacon es desmaiava veient un eclipsi de lluna.
L'il·lustre literat Bayle li agafaven atacs en sentir el soroll de l'aigua rajant d'una aixeta.
Mitridates, quan tenia un somni dolent, estava trist tot el dia.
Lluís XIV no podia veure el campanar de Saint-Denis.
La Patti, cèlebre cantatriu, s'esgarriava sentint parlar de llagostes o veient-ne una.

Dues senyores d'edat es troben per la Rambla; una d'elles fa una cara tota trasbalsada. L'altra li diu:
— Què t'ha passat?
— He perdut el meu gosset. Tan *mo*no que era!
— Potser que posis un anunci al diari.
— Ja hi havia pensat, però com que, pobret no sap de llegir...

Llegiu cada setmana el
VIROLET

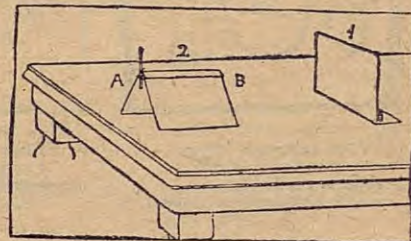
A la Rambla, davant l'Acadèmia de Ciències. La muller diu al marit:
— Quimet: Posa't el rellotge a l'hora.
— Vata! Me l'he deixat a la tauleta de nit!
— Doncs... Veiam si et recordes de l'hora que és per posar-li en arribar a casa.

JEROGLIFIC

EL VAIXELL TORPEDINAT

Heu's ací un joc molt divertit i que es fa amb un material assats modest: un llumí, una goma i dos trossos de cartolina.
S'agala un tros de cartolina prima i es doblega per el cantó més llarg. (Vegi's figura 1). Aquesta cartolina fa de vaixell. L'altre es doblega per la meitat, també

per el cantó més llarg, i es col·loca damunt de la taula, de punta a l'altre. (Vegi's figura 2). Aquesta cartolina fa de submermarí torpediner.
En la part superior s'hi posa una goma (A B), i al darrera (A) s'hi col·loca el llumí entre la cartolina i la goma.
S'encen el llumí, i a mida que va creixent, en arribar a consumir la goma, aquesta es trenca i fuig amb furia i en tot par el vaixell el trabuca amb rapidesa, mentre el submermarí s'aixeca pel cantó B i després s'enfonsa en la immensitat de la mar.

Solucions al número passat

Jeroglific: «Busca casa i benestar, i dona que sàpiga filar».
Frase feta: «Posar el peu en fals».

Un procediment que ha usat per riure's de la «lei seca»

un ianqui espavilat que el vi sempre li ha agradat un xiquet més que la teca.

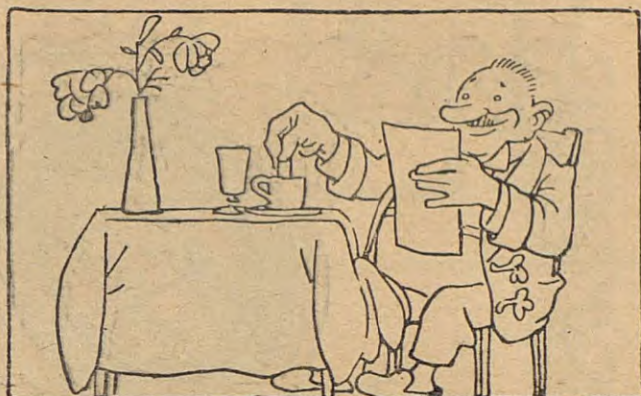
Del Comíc Curs

Oh, el xocolata!

per CORNET

— Caram, noi, que gras i bo i satisfet que estàs!. Com t'ho has fet?
— Si mira. La xocolata!!

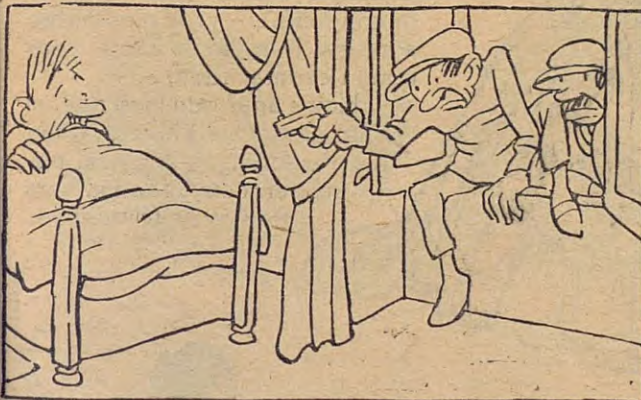
— Al matí, en llevar-me, en prenc una xicra, mentre lleigeixo el diari. Vols creure que totes les notícies em semblen agradabilíssimes?.

Al despatx, obsequio a tots els clients amb una pastilleta de xocolata. Es posen tot seguit contents i em fan una colla d' pedidos.

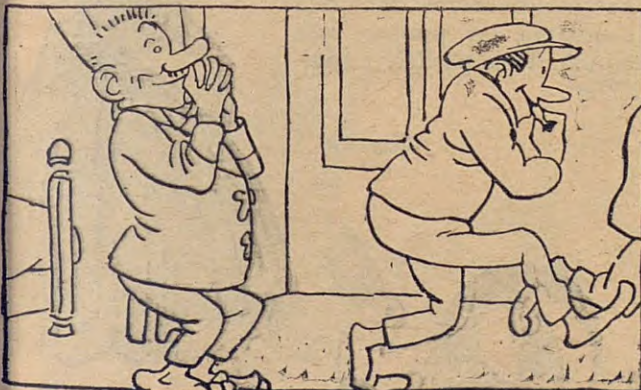
Després de dinar, em menjo algun bombó per postres i no falla. Abans paia malament. Ara fai g una digestió deliciosa.

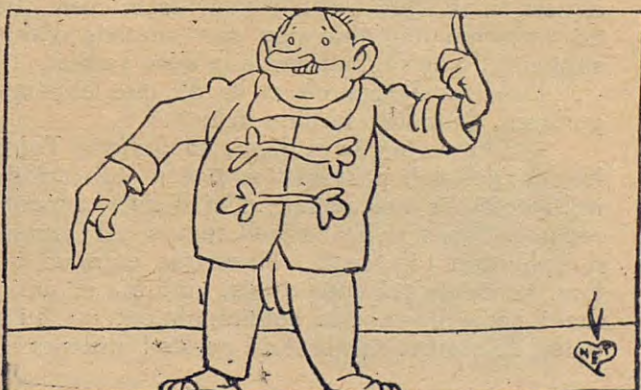
Fins una nit que varen saltar per la finestra de casa, dos lladregots amb la ben poc santa intenció d'atracarme...

em va salvar el xocolata. En vàreig donar una pastilleta a cada un i res... de tan contents que varen quedar

sense pensar ja amb el motiu de la visita, marxaren llepant-se els dits i posant els ulls en blanc fruïnt del bon gust.

Però... això sí! Val a dir-ho i conegut el secret, ho compondràs tot seguit. Jo no uso més que xocolata Amatller!!

LES DUES NINES

Text i dibuixos per LOLA ANGLADA

NA vegada vàreig apropar-me a un aparador de jo guines atraient-me la magnificència d'una nina que hi era exposada en un lloc de preferència.

Vora d'ella, una altra nina sorprenia pels seus vestiments humils. La primera anava abillada de seda i puntes d'argent i el seu bust escotat l'adornava un preciós collar de perles i unes sabates finíssimes oprimien els seus peus diminuts i elegants. Aital riquesa contrastava amb la indumentària de la seva companya que era molt inferior. Encara que anava neta i polida, no podia despertar cap quimera. Un giponet i unes faldilles teixides de cotó era la seva total indumentària i el seu pentinat no era gaire capritxós: una ratlla al mig del caparró i recollits fent-ne un monyo al clatell. Quant a guapesa llur si maca era una, més maca era l'altra; hom veia però en la nina pobra el roig de ses galtes que li donava l'expressió més franca; jo diria que aquest encís era degut a la senzillesa; cosa que no trobàveu a la nina rica que careixia d'aital simpatia degut segurament a la seva vanitat.

I ara us sorprendrà si us dic que les nines parlaren. Començà la nina rica:

— Què vols que et digui, companya? Totes les mirades dels passants es posen damunt de mi! Dec ésser molt bella!... Els meus vestiments recorden sens dubte aquell temps del minuet d'esplendors i fineses!... Tu veuràs com un infant, hereu de prínceps o reis, vindrà a adquirir-me i seré presentada solemniament al seu palau de marbre sembrat de perles i brillants

I dormiré a la cambra de l'infant regi en el seu mateix llit de incrustacions meravelloses i em cobriran belles draperies teixides amb fil d'argent. No voldria pas canviar la meua sort amb la teva, dissortada amiga! Hom veu prou la misèria que t'espera! El teu cost és humil i no dirigirà a tu el ric la seva mirada!... en canvi jo, de cost elevat el pobre no gosarà atansar-s'hi! —

La nina pobra lluny d'entristir-se contestava així, rosada i riallera:

— No en tinc, de quimeres, jo!... la pobresa no permet pas de tenir-ne! Jo no pretenc entrar en cap palau; jo m'accontentaré d'entrar en una casa humil i estimar l'infant que m'adopti sense voler-ne saber la condició... — I la nina pobra somreia humilment, tota contenta i esperançada.

Heu's aquí que això que us conto passava a l'hivern, quan els Personatges Màgics, posats en camí, fan via vers pobles de Catalunya.

I això ho sabia la nina rica de l'aparador! I no podeu pas imaginar-vos com ella s'envania en pensar que aquells Reis podien adquirir-la!

(Seguirà)

